

- Kaip būtų smagu mums vieną sykį gyvenime susitikti. Tik mums. Daugybei mūsų. Visoms.
- (Kaukes paliekam už durų drauge su drabužiais.)
- Nuogos mes pavirstume. Kuo?
- Kuo mus ir sutvėrei, Viešpatie – *moterimis*. Galėtume tvarkytis nagus, plepėti, ištiesti rankas – taip, svarbiausia apsikabinti – rėkauti, šokti. Galėtume skristi, jei panorėtume. Galėtume pasakoti – o taip! – pasakoti be galo, be krašto, klausyti, siuvinėti, svajoti, guosti...
- Būtų smagu susirinkti nuoširdžiai, be įprastinių apsimetinėjimų ir maivymųsi. Būtų smagu drauge juoktis ar net paverkti iš didžiulio jaudulio. Visa ši pasklidusi energija virstų malda, nes nuoširdumas ją nuskaistintų. Būtų smagu visoms atpažinti save Tavyje, Viešpatie, kad esame Tavo kūriniai – pačios galinčios kurti, būtų smagu jausti, kaip mūsų kraujyje, smelkdama pačias mažiausias ląsteles, srūva Tavo mums duota galia ir jėga, būtų smagu prisiimti dėl to atsakomybę.
- Kutų smagu visoms kartu Tau padėkoti giesme.

- Nepažįstamą moterį priešais mane, žvelgiančią priešišškai ir įtariai, kankina beveik visiškai tokios pačios bėdos kaip ir mane. Ji daugybę kartų kėlėsi naktimis raminti kūdikio.
- Ją kamuoja galvos skausmai.
- Ji nežino, ką gaminti vakarienei.
- Ji tokia išvargusi, kad baiminasi, jog neįstengs atlikti visko, ką privalo.
- Ji susikrimtusi dėl vaikų.
- Dažnai verkia, nes jaučiasi nelabai mylima.
- Jai atrodo, kad ji negraži.
- Jai menopauzė.
- Ji įsimylėjusi tą, kuris jos nebemyli.
- Ji jaučiasi vieniša.
- Ji nusuka akis supratusi, kad iš manęs nesulauks jokios pagalbos. O gaila, nes... Viešpatie, ši moteris yra mano sesuo.
- Joje tarsi veidrodyje atpažįstu save. O kadangi mano žvilgsnis gali paveikti jos žvilgsnį, nusišypsau jai. Kad toji nepažįstama moteris priešais mane staiga – netikėtai – manyje tarsi veidrodyje atpažintų save.

- Kadangi esu moteris, Tu sukūrei mane, Viešpatie, ypatingą. Meilės būtybę.
- Tačiau mylėti yra sunku. Tam reikia stiprybės. O būti stipriai nereiškia būti tvirtai ir nepalaužiamai kaip uolai, reiškia būti minkštai ir tokiai lanksčiai, kad atlaikytum bet kokį užgriuvusį svorį. Reiškia mokėti sulinkti, kad paskui atsitiestum kaip nendrė, kuri lankstosi vėjyje. Reiškia žinoti, kada atsitraukti, o kada nepasiduoti.
- Ne visada man pavyksta mylėti, Viešpatie. Kartais nemoku sulinkti kaip reikiant, kartais neįstengiu atsitiesti. O dažniausiai pamirštu... pamiršti. Pamiršti save.
- Nes štai kas yra būti moterimi: pamažu, diena po dienos, pamiršti save dėl meilės.
- Viešpatie, išmokyk mane būti moterimi. Išmokyk „sulinkti“, kad gerbčiau laisvę tų, kuriuos myliu.
- Išmokyk „atlaikyti“, kad tapčiau tų, kuriuos myliu, skydu.
- Išmokyk mane savo tvirtybės, kad apginčiau tuos, kuriuos myliu, ir kad jie turėtų į ką atsiremti.
- Išmokyk, Viešpatie, būti tikrai ypatinga būtybe – meilės būtybe.

- Mirties nebėra: ji pašalinta. Dabartinėje mūsų kultūroje, kur viešpatauja sveikatos, grožio ir laimės kultas, mirtis – rūsti, nepadori ir skandalinga – slepiama kaip gėda.
- Tačiau moteris, Viešpatie, moteris žino. Moteris patiria mirtį savo kūnu kiekvieną mėnesį, kada pusė gyvybės kibirkštis nesusitinka kitos puselės ir miršta, palikdama kraujo ženklus.
- Moteris ją jaučia metams bėgant vis kalbėdamasi su tais, kurių nebėra. Tai jų privilegija, jos kaip suokalbininkės.
- Moteris ją junta savo iščiomis, kurios supranta, nors niekas joms šito nepasakė, jog mirtis būtina, kad triumfuotų gyvybė.
- Ji nujaučia ją esant šalia, pasirengusią užvaldyti jos sielą, tada, kai pasiduoda gundymams nepasirinkti, nenuspręsti, nepasiryžti, nerizikuoti, neišdrįsti. Negyventi.
- Štai todėl, Viešpatie, mirtis šalia moters bus visada: svarbiausioji prasmė, svarbiausias pateisinimas, vienintelis atsakas gyvybės kibirkščiai.

- Malu ir malu... Malu miltus, sumanymus, sprendimus.
- Malu vaikų juoką ir lengvą, greit praeinantį verksmą. Malu senolių ilgesį. Malu pietus ir vakarienę ir širdies maistą, kurio tiek mažai tepavyksta primalti.
- Malu jaunuolių, žaidžiančių su ką tik atrastu pasauliu, džiugesį, malu jų lengvabūdiškumą, dar nepažįstantį skausmo. Malu skubą ir nerimą ir baimę nesuspėti. Malu laiką ir viltį.
- Visur pabarstau kančios sėklų, kad jos būtų sumaltos ir viską persmelktų, nes be kančios negali būti nei džiaugsmo, nei ramybės, nei pažinimo.
- Malu ir malu... Malu gyvenimą, nes tai, Viešpatie, užduotis, Tavo patikėta man, moteriai.

www.pakuonioparapija.lt

